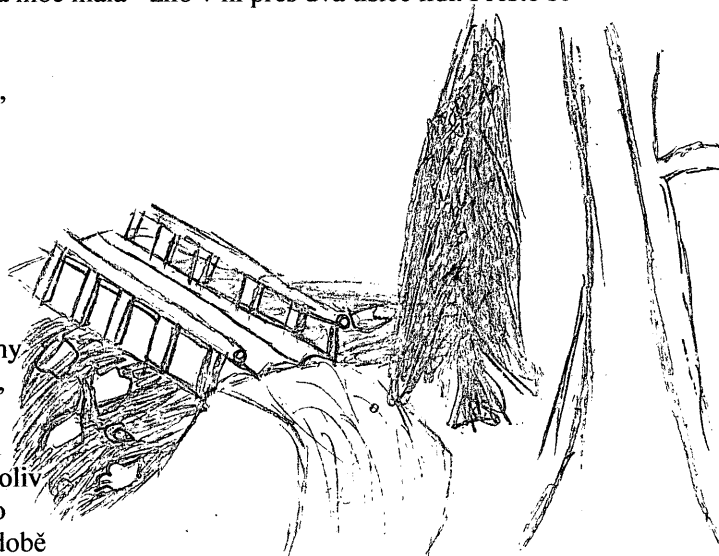

Téměř neslyšné křupnutí větvičky oznámilo všem dřevěným obyvatelům lesa, příslušejícího k pozemkům blízkého městečka, spíše větší vesnice, jež již po desítky, ba možná i stovky generací od svého založení nesla jméno Stinná, že je někdo navštívil v jejich prastarém sídle. Sama Stinná nebyla příliš zastrčená v lese, ale ani moc venku. Prostě tak akorát. Za ta léta kolem ní vyrostlo mnoho jiných vesnic, z nichž se později stala města, avšak Stinná zůstala stále taková, jaká byla. Nebyla moc malá - žilo v ní přes dva tisíce lidí. Přesto se však do ní nepřistěhovalo tolik obyvatel, aby se více rozrostla.

Jako každý den, i dnes si Sebastian Blake krátil svoji cestu ze školy, která se nacházela v blízkém městě Stínov, přes les. Šel sám, neboť ostatní děti ze Stinné se domů ze škol dostávaly buď autobusem, s rodiči autem, či pěšky po pěších trasách vedených podél precizně dělaných silnic pro motoristickou dopravu. Sebastian však jimi nejezdil, protože měl raději přírodu, jeho rodiče se domů vraceli až pozdě večer a v autobusy neměl důvěru. Tu ztratil tehdy, když se s ním jednoho již poměrně vzdáleného dne vyboural. Les byl tichý, filtroval sluneční světlo, aby ho nebylo příliš a byl prostý většiny zvířat. Ta byla buď v minulosti vylovena lovci z okolních osad, či pod jejich hrozícím nebezpečím sama utekla do jiných, bezpečnějších útočišť. Samotný les se rozprostíral kolem všech okolních osad a zabíral asi padesát kilometrů čtverečních a ačkoliv byl les vymýcen od zvířat, stromů tu bylo úměrně více, nahusto natěsnaných na sebe. Byl to zvláštní jev. Vůbec bylo v dnešní době zvláštní vidět les bez jediné, dřevorubecké pily, či alespoň malého tábora nebo nepatrné mýtiny. Co bylo ještě zvláštnější však bylo, že se les, v obležení vesnic pojmenovaných dle jeho všudypřítomného stínu, nijak nejmenoval. Byl to prostě Les.

Sebastian šel klidně a vyrovnaně. Chodil tudy již několik let, tedy se nebylo ani čemu divit, že si na příšeří lesa po čase zvykl a dokonce si už bez něj nedokázal představit cestu ze školy. Dnes byla však jeho cesta opravdu něčím vyjímečná, neboť podobných cest nebylo zatím v jeho životě mnoho. Dnes totiž slavil své čtrnácté narozeniny. Pochyboval, že ho někdo z jeho spoložáků, či přátel ze Stinné navštíví a poblahopřeje mu, ale tím, že mu popřejí alespoň rodiče, si byl jistý. Po dlouhé době se těšil domů. Dnešek byl však zvláštní i nějak jinak. Cesta Sebastianovi probíhala klidně. Podivně klidně. Vždy, když tudy šel, slyšel alespoň zašumění lístků ve větru, či duté, dřevěné narážení větví do kmenů stromů, ale dnes bylo všude absolutní ticho.

Konečně ono mrtvolné ticho vyrušilo tiché šumění lesem protékající říčky. Stačilo přejít most a pak už jen několik stovek metrů a bude doma. V tom Sebastian uslyšel křupnout větvičku pod něčím těžkým, nikoliv však pod ním. Jako opařený se ohlédl, ale nikoho za sebou neviděl. Neviděl nikoho ani po stranách a před sebou. Jeho procházka byla čím dál zvláštnější, proto zrychlil krok. Už měl most na dohled. Spíše než most to byla širší lávka z několika prken. Byl již také pěkně starý, ale vždy, když Sebastian přecházel, vydržel. Po několika chvílích, když už přešel prakticky do běhu se octl na seschlé, ztrouchnivělé podlaze. V tu chvíli zaslechl odněkud zhora svist. Ohlédl se a spatřil nad sebou stín, spíše jen takové mihnutí a v mžiku ho obrovská síla zarazila do podlahy mostu a on se i s kusy rozpadajícího se dřeva a oním záhadným stínem zřítíl do studené vody říčky. Voda ho příjemně, chladivě objala, ale neunášela ho dál, jak by měla. Cítil na své hlavě tlak, jako by mu někdo držel hlavu pod vodou.

Po několika desítkách vteřin se však událo něco ještě zvláštnějšího, než byl onen stín, křupnutí větvičky a mrtvolné ticho lesa dohromady. Místo toho, aby se topil, začal se potápět ještě hlouběji. Cítil se, jako v hluboké kádi žele, které ho postupně obklopovalo a uzavíralo nad ním svoje spáry.

Stejně náhle, jako se octl pod vodou se Sebastian octl někde úplně jinde. Nemohlo to být dno říčky, neboť ležel na svěžím pažitu pohupujícím se do rytmu lehce foukajícího vánku. Nikde nebyla ani stopa po kamenném dně, či zurčící a pěnicí vodě, po stínu, který ho pod ni srazil, ani po lese. Byl tam úplně sám. Vstal. Do krku mu vystřelila ostrá, řezavá bolest, ale on nevydal ani sten, neboť by tím narušil příjemné ticho, prokládané pouze tichým štěbetáním drobného ptactva, které se tu rozprostíralo. Na louku příjemně svítilo slabší, jarní sluníčko, zpola kryté lehce našedlými mraky. Rozhlédl se. Nacházel se na lehce se svažujícím kopečku, který se napojoval na údolíčko mezi dvěma horskými masivy, které byly v podstatě kolmé k rovině v údolí. Sebastian se vydal po nepříliš pečlivě vyšlapané stezce po stráni do "lůna" údolí. V něm se alespoň na první pohled rozkládala malebná vesnička, půdorysem až nápadně podobná Stinné. V jejím středu, obklopeném řadami domků se střechami z červených, pálených tašek a bíle omítnutými zdmi, ležel hrad, jakoby vytrhlý z jakéhosi historického filmu. Kolem vesnice se pásla stáda dobytka, jež zrovna vyháněli na pastvu mladíci na koních. Celá ta vesnice působila tak nějak středověce.

Po několika stech krocích se Sebastian dostal na okraj vesnice. Kolem několika domů pobíhaly ušpiněné děti. Kus od nich se je zřejmě bezúspěšně pokoušely uklidnit dvě mladé holky ve věku asi sedmnácti let. Na druhé straně ulice postávali tři muži a o něčem se hlubokými hlasy dohadovali. Všichni tito lidé měli šíleně mastné vlasy a byli oblečeni v obyčejných, plátěných šatech. Sebastian, se svým poněkud extravagantním účesem s přerostlou ofinou, džínami, pruhovaným tričkem a svetrem, měl stále pocit, že sem nějak nepatří. To, že si na něj ostatní obyvatelé vsi začali s báží ukazovat ho v jeho pocitu ještě umocnilo. Sebastian se vydal k jednomu z oněch mužů na okraji cesty.

„Zdravím. Já jsem Sebastian. Mohl by jste mi prosím říct, co je tohle za osadu?“ optal se Sebastian poté, co pozdravil jednoho z mužů. Odpověděl mu jen vystrašený, ale i trochu vzrušený šepot otázky „Je to on?“, která k němu doléhala čím dál častěji a naléhavěji, jako matčino volání na ztraceného syna.

„Buďtež vítán ve Svitné, náš pane,“ odpověděl mu náhle jeden z mužů a spolu s ostatními padl na kolena, obličejem k zemi.

„To musí být nějaký omyl, já přece... Nemůžu být ničím pán. Feudalismus a monarchie už je přeci dávno za námi,“ zakotkal se Sebastian, když uslyšel jeho oslovení.

Ale ano! Vy jste! Nyní musíte jít do hradu rytířského, tam, vprostřed vsi naší najdete odpovědi,“ promluvil opět onen sedlák, pohledem stále vytrvale upřeným do země. Sebastian byl však natolik ohromen, že již nebyl schopen slova, natož pak kroku. „Tak jděte!“ osmělil se sedlák a trochu do Sebastiana strčil. Ten se tedy vydal směrem k tvrzi. Šel po jakési vyježděné, blátivé cestě, od které byly domy odděleny chatrnými, jednoduchými ploty z několika sbitých prken. Po dvorcích kolem domů pobíhaly slepice, prasata a jiná domácí zvířata, která ke svému životu a správnému růstu nepotřebovala pastviny.

Do hradu byl Sebastian vpuštěn bez jakýchkoliv otázek. U brány srazil strážé paty a zasalutovali mu. Nevěděl proč, ale věděl, že na hledání odpovědí na podobné otázky není ten nejlepší čas. Na nádvoří čekal malý lokaj, který se ho ujal a ihned ho navedl do jakéhosi sálu s gobelíny a drahými koberci na stěnách i na podlaze, zbrojích a zbraních ve všech koutech a těžkých, zlatem prošívaných závěsech na oknech. Tam seděl již starší člověk s prošeďivělými vlasy a drobnou korunou na hlavě a ještě menším žezlem rukou. Vypadal, spíše jako chudší král, než jako rytíř. Vedle starého šlechtice seděl mladší, tak pět a dvacetiletý muž s dlouhými, blond vlasy, oblečený byl v těžké, lesklé, plátové zbroji s dlouhým mečem a štítem u nohou. Tento člověk již na rytíře vypadal více

„Je to opravdu on, otcě?“ optal se asi tak tiše, jako je tiché vytí vlka o úplňku, mladý rytíř – zřejmě syn starého vládce na trůnu. Sebastian zdvořile mlčel.

„Vypadá přesně tak, jak ho proroctví popsalo. A má i stigma!“ odpověděl obrněnci vládce a vstal z trůnu

„O stigmatu proroctví nemluvilo, není-liž pravda, otcě?“ zarazil se mladý rytíř.

„Počkejte! Omlouvám se, že vám skáču do rozhovoru, ale o jakém stigmatu tu vlastně mluvíte?“ nevydržel už mlčet Sebastian. Na druhou stranu – komu by se chtělo mlčet, zatímco si ostatní povídají o nějakém stigmatu? Obzvláště když má to stigma on.

„Ach-ano. Vítejte, náš pane. Proroctví předpovědělo váš příchod. Pokud jde o to stigma, pak musíte oba dva vědět, že široké veřejnosti byla vydána jen krátká část mnohem obsáhlejšího celku. V ní se píše i o stigmatu, Thöre,“ odpověděl starý rytíř oběma současně, ačkoliv jako oficiálního adresáta určil mladého rytíře vedle.

„Ale je to náš nepřítel! Cizí rasa! Nemůžeš ode mě očekávat, že budu bojovat po boku někoho, proti komu jsem po celý život stál!“ rozlítl se mladý rytíř a výhružně povstal.

„On je naše jediná naděje, Thöre. A já od tebe nehodlám slyšet nic jiného, než souhlas,“ okřiknul autoritativně starý rytíř obrněnce a přestože byl o hlavu menší, než jeho syn, působil tak neoblomně, že se mladý rytíř pokorně posadil zpět vedle trůnu.

„Prosím vás! O co tu vlastně jde, pane. Jaké stigma že mám?“ optal se opět, již poněkud netrpělivě Sebastian.

„Ach ano, omlouvám se. Je to tak, že jste se dle proroctví objevil v našem světě. Přišel jste z jiného světa. O tom není pochyb. A máte stigma Nočního Tvora – našeho úhlavního nepřítele. Jste ten, co nastolí v našem světě mír mezi Nočními Tvory a lidmi,“ odpověděl starý rytíř. Mladý jen mlčel a díval se do země.

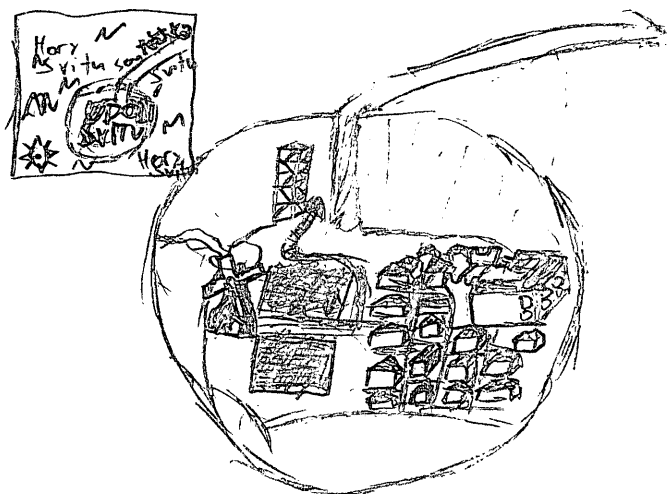
„Ale já jsem jen student. Nemůžu přece nastolovat mír.“

„Vy musíte. Jste ten, koho proroctví předpovědělo.“

„Ale já musím jít domů. Dnes slavím narozeniny a rodiče budou naštvaní, když nebudu doma dříve, než oni.“

„Obávám se, že se domů hned tak nevrátíte. Každý musí splnit svůj úkol a dostát svému osudu, aby mohl postoupit dál. Tak to prostě je zařízeno.“

„Vidíš otcě? Není to on. Zabijme ho. Vždyť je to Noční Tvor!“ zavrčel znovu mladý rytíř.

„Ne Thöre! Je to on! Nemusíš žárlit. Útok povedeš tak, jako tak ty,“ umlčel ho opět starší rytíř.

„Jaký útok?“ vyjekl Sebastian.

„Útok na rebelující tvrz Nočních Tvorů. Z ní vedou Noční extrémisté útoky. Pokud padne ta, padnou nekonečné sváry,“ vysvětlil starší rytíř.

„Mám na vybranou?“ optal se ještě Sebastian.

„Nemáte, pane,“ zavrtěl hlavou starší rytíř.

* * *

Sebastian ve společnosti několika desítek po zuby ozbrojených vojáků oblečených do ocelových, plátových brnění, podobných h, jako měl mladý šlechtic, který sebevědomě krácel vpředu. Tito lidé byli evidentně velmi silní, neboť koně nepoužívali, jako zvířata jezdecká, ale pouze jako hospodářská. Měli k nim zvláštní úctu. Dokonce i když se kůň poranil, či těžce onemocněl, neutratili ho, jen počkali, až zemře nebo se z toho vylíže. Stejně zvláštní bylo i to, že mrtvé koně nejedli a nezpracovávali jejich kůže, ale pohřbívali je do hrobů, povětšinou vedle buď již předpřipravených hrobů jejich majitelů, či rodinných hrobek. Další záhadou bylo, že na obsazení pevnosti byla vybrána jen asi třicítka vojáků. Pravda, že to asi byli ti nejlepší veteráni, ale i přesto to bylo příliš málo na dobývání pevnosti. Také zjistil, že lidé jsou v této zemi asi o stopu vyšší, než lidé na Zemi. Zprvu mu to tak nepřišlo, neboť byl sám nejvyšší ve třídě ale na dospělé se koukal pořád nahoru.

Byla již tma a vysoké, strmé, skalní stěny vrhaly na skupinu vojáků hrozivý, majestátný stín, který ještě více zatemňoval temnotu panující svojí ledovou, nesmlouvavou rukou na světě tehdy, když zapadne slunce a předá žezlo Měsíci, který jakožto jediný, společně s několika vzdálenými hvězdami, bojuje proti absolutní tmě. Družina šla tiše, ačkoliv se zdálo, že v podobném brnění to ani nejde. V rukou pevně svírali kopí, okamžitě připraveni se bránit. U pasu se všem houpal delší, u špičky zahnutý meč, na lýtku měli připevněno pouzdro s dýkou a na zádech měli pověšený luk, nebo kuši a toulec šípů. Sebastian šel úplně vzadu skupiny. I on vyfasoval ze zbrojnice ve Svitné onen již zmiňovaný meč, dýku, luk, šípy a kopí. Zbroj si však vnutil nenechal, neboť i zbraně, které si musel vzít bezpodmínečně, vážily přes deset kilogramů, a tak z družiny stále vyčníval svým oblečením. Mnoho vojáků na něj vůbec nepromluvílo, ačkoliv se po něm všichni ohlíželi a něco si přitom šeptali a ti, co na něj promluvíli ho jen opět s přehnanou úctou zdravili, jako jejich pána. Soutěska, kterou šli byla široká průměrně pět až šest metrů,

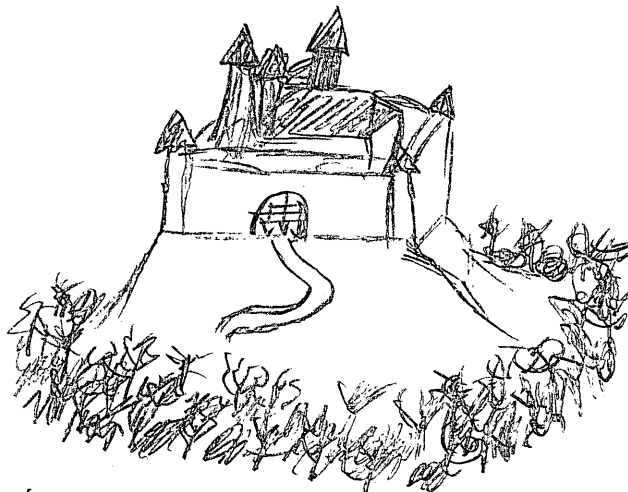
ale místy museli procházet po jednom, neboť se cesta zúžila o deset, i patnáct stop. Tehdy jim Sebastian vytykal jejich masivní oplátování a oprávněně, neboť se každou takovou úžinou zdrželi i o čtvrt hodiny. Byla však pravda, že kdyby došlo k otevřenému boji, padl by Sebastian jako první. Pravděpodobně se tato úžina dala velmi dobře bránit, neboť zde nebyly žádné stromy, ani keře a pokud by se bojovalo na dobře vybraném místě, mohly by se tu oddíly držet prakticky pořád. Další výhodou Svitné byla její poloha. Ležela v Údolí Svitú, které bylo ze všech stran obeháno strmým a vysokým, skalním masivem a jediná přístupová cesta do něj vedla právě přes soutěsku, kterou právě šli. Nejenže však mělo dobrou polohu, ale bylo i poměrně rozlehlé, a jak se Sebastian doslechl, tak také naprosto soběstačné, co se týkalo nerostů, vody i jídla, neboť slibovalo spoustu místa pro zemědělství, pastviny a okolní hory byly bohaté na různé prameny, studánky a malé bystřiny, v nichž se každý rok proháněly malé, duhově lesklé ryby. Zároveň byl horský masiv bohatý na nerostné suroviny, co se týče železa, stříbra a kamene a proto tento kraj proslul nejen vynikající strategickou polohou, zemědělstvím a přírodou, ale i fantastickými řemeslnickými výrobky z kovů a architekturou.

Když skupina mýjela poslední kusy kamene, patřící k soutěsce, dostala se do hlubokého lesa. Byla již tma. Mohlo být tak deset, možná i jedenáct hodin a jak se vyjádřil ne jeden voják z družiny – ve Svitné již určitě každý spal. Cestou minuli i několik dnes již opuštěných dřevorubeckých táborů. V Údolí Svitú byl jediný nedostatek – dřevo. Lidé ve Svitné ho získávali buď obchodováním, nebo z těchto táborů, přestože byly několik kilometrů od Svitné. Les, kterým šli vypadal z okraje poměrně řídký, ale čím šla skupina dále, tím více byly stromy natěsnány na sebe a brzy opět museli chodit maximálně po dvou lidech. Vojáci se totiž odmítali rozptýlit a rozbít tak útvar, ve kterém šli.

Přestože se skupina prodírala porostem poměrně pomalu, během chvíle byli opět z lesa venku. Před nimi se rozprostřela temná, kamenitá pláň, na jejímž konci byl jakýsi zámek. Spíše než zámek to byla obrovská pevnost a velkým množstvím velkých věží, menších strážnic, či úplně malých věžiček. Kolem pevnosti byla jakási bažina, prorostlá stromy a keři, která přímo lákala poutníky do svých bezedných spárů. Vojáci začínali pomalu reptat, ale mladý rytíř je jen okřikl a rázně vykročil vstříc pevnosti. Družina okamžitě zmlkla a bez dalších slov následovala svého pána do strašidelných bažin. Sebastian s nimi. S třicítkou obrněnců za zády se cítil bezpečně a v podstatě i všehoschopně.

Bažina byla zvláštní. Jako by do tohoto světa nepatřila. Stromy a keře byly rozřazeny tak nějak pravidelně a vycházel z ní zvláštní zápach, podobný shnilému masu. Sebastian měl stále pocit, že je někdo

sleduje, ale ať se otáčel sebevíce, nikoho nezahlédl. Vojáci, jako by na to byli připravení, protože se vůbec neotáčeli a jen šli sverpě směrem k pevnosti. Na konci bažiny všichni odhodili kopí a ozbrojili se meči. Sebastian nechápal proč, ale raději udělal totéž. Pravděpodobně to udělali proto, že věděli, že proti Nočním Tvorům jim kopí budou na nic, neboť jsou málo pohyblivá a všeobecně nejsou vhodná na boj v místnostech. Noční Tvorové byli navíc neuvěřitelně rychlí a silní a stejně tak i odolní, neboť se jim rány rychle hojily. Proto, pokud chcete opravdu odstranit Nočního Tvoru, musíte ho buď rozsekat na kousky, nebo mu utnout hlavu a probodnout srdce. Když vojáci zkoumali, jak se dostat dovnitř, spatřili, že brána zámku byla otevřená, jakoby na ně čekali a chtěli, aby vešli dovnitř. Mladý rytíř zakřičel válečný pokřik a rozběhl se přes bránu na nádvoří a přímo do zámku. Vojáci a Sebastian v závěsu za ním.

Uvnitř už na ně však Noční Tvorové čekali. Byli přichystaní a okamžitě provedli protiútok. Ocel se srazila s ocelí a po několikeré výměně úderů již padly první oběti. Nočních Tvorů bylo více a byli se s vrozenou agresivitou zvěře. Naproti tomu byl lidé v euforii z boje „za dobrou věc“ a jejich těžké brnění se jim zřejmě opravdu vyplatilo, protože se dalo jen velmi těžko proseknout, i přes obrovskou sílu Nočních. Sebastian se držel vzadu a spíše dorážel ty, na které nedostali vojáci čas. Nejvíce se však mečem oháněl mladý rytíř a stejně tak jich i nejvíce zabil. Kolem něj se kupily kusy těl a zároveň se pomalu začínal čvachtat v kaluži krve, která byla zčásti jeho a zčásti Nočních Tvorů.

Uběhlo deset minut a bojovalo se stále dál. Obě strany již prořídly. Nočních Tvorů již byla méně, než polovina. Lidé na tom byli lépe ale oni se museli potýkat s dalším, mocným nepřítelem – únavou. I Sebastian už musel bojovat. Meč mu v ruku ztěžknul a on sám nevěděl, zdali by ho dovedl pozvednout proti dalšímu nepříteli. Tu na bojiště vstoupila obrovská bytost. Něco mezi člověkem a medvědem a rozběhl se přímo k Sebastianovi. V jediné ruce svírala ona bestie obrovský, obouruční meč. Sebastian pozvedl meč do krytu a pořádně se zapřel nohama do mramorové podlahy. Měl v plánu vykryt úder bytosti a poté ji zabít několika rychlými, dobře mířenými údery na hrud'. Když však přijmul úder, měl co dělat, aby udržel meč v ruce a měl pocit, že mu sek vykloubil rameno. Hned na to ho bytost udeřila volnou pěstí do hrudi a Sebastian odlétl až ke stěně, po níž se svezl opět na zem.

Sebastian ztěžka vstal a opět se přichystal na boj, ale v tom přiskočil k bestii mladý rytíř a jediným mocným sekem ji přepůlil.

„Děkuju,“ kývl na něj Sebastian.

„Není za co,“ oplatil mu kývnutí mladý rytíř a opět se rozběhl do bitevní vřavy. Zdálo se, že se bitva konečně obrací ve prospěch lidí, neboť již zahynulo mnoho Nočních Tvorů a další již nepřicházeli.

Po chvíli bitva skončila. Mladý rytíř pronesl nad mrtvými lidmi krátkou modlitbu k bohu, kterému říkal prostě Bůh. Poté poslal zbytek vojáků, aby prohledali a vyčistili hrad od posledních zbytků Nočních Tvorů. Sebastianu poslali do sklepení. Když konečně našel cestu, dostal se spíše do vězení, nežli do sklepů. Najednou uviděl na zemi sedící bytost, která mumlala jakási jemu neznámá slova. Když se té bytosti podíval do tváře, nebylo pochyb o tom, že je to jeden z Nočních Tvorů. Sebastian neváhal a odtul tvorovi hlavu dřívě, než vůbec stihl zaútočit. Hned poté mu zarazil špičku meče do hrudi, aby měl jistotu, že se nezregeneruje. Cely byly prázdné až na jednu jedinou, na úplném konci sklepení. Byl v ní kůň. Zvláštní kůň. Tělo měl bílé, hřívu, konec ocasu a srst kolem kopyt, která byla o několik centimetrů delší, nežli jeho hříva, čímž mu tvořila na nohou něco jako ponožky, měl však zrzavé, až pastelově oranžové.

„Vítej Sebastiane. Čekal jsem na tebe,“ promluvil lidským hlasem kůň a odfrknul si. Z nozder mu však místo vzduchu vyšlehly plameny totožné barvy, jaká byla jeho hříva.

„Ty... Mluvíš! Jak...? Jak znáš moje jméno?“ vykoktal Sebastian zmateně. Nestává se moc často, že by s vámi mluvil kůň.

„Znám a vím o tobě spoustu věcí. Ví, že už jsi si všiml, že jsou na tomto světě koně chováni, jako jakési božstvo. A ví, že jsi se nad tím i podívoval. Bude ti to takto stačit?“

„Takže... Ty jsi bůh?“ vydechl Sebastian překvapeně. Vzápětí se zarděl, neboť si uvědomil, že této bytosti od začátku tyká.

„Ne. Já nejsem bůh, chlapče. Nemusíš se stydět. Ani si nemysli, že se chováš neuctivě. Konec konců – Ve vašem světě s koni nakládáte poněkud jinak, než v tomto,“ pokývnul kůň hlavou.

„Co tedy jste, když nejste bůh?“

„Já jsem patron. Patron ohně. Dnes jste tu se svými přáteli odstranili mé vězňatele a osud tě zavál až ke mně.“

Musím se tě tedy zeptat: Nechtěl by jsi se stát mým učedníkem?“ optal se zcela vážně bůh – patron – kůň v jedné osobě.

„Eh. Já nevím. Raději bych se dostal domů,“ odpověděl zdráhavě Sebastian.

„Ah ano. Ta nepříjemná věc. No. Máš právo to vědět. Domů se už nevrátíš, Sebastiane. Neexistuješ tam, ale tady a podle toho se musíš zařídit. Tvůj úděl na vašem světě již skončil a teď máš povinnosti zde, na našem světě.“

„No. Pak tedy ano, mistře. Budu vaším učedníkem,“ přikývl Sebastian.

„Dobrá tedy. Podej mi ruku a nelekni se. Možná to bude trošku nepříjemné,“ kůň zdvihl jedno kopyto a Sebastian na něj položil dlaň. V tom okamžení jeho a jeho nového mistra strhl pastelově oranžový vír a oni jím prolétávali někam úplně pryč. Tehdy Sebastianovi došlo: Možná že se tedy již nevrátí do svého světa, ale dovede udělat velké věci v tomto...

Konec